

וממילא ידע דילפינן מזה דט"ג ח"ק ציו"ט והכל ממעט מלכס
 והף שחי הלכס בכלל. ורק עולה שבת החירה תורה. ולזה
 מקשה מלה"פ דהוי לורך שבת. ולזה לא מטו לחתך מקרא
 דלכס לורך שבת החירה תורה להדיא. אבל רב מרי אפשר
 שלא שמע טעמו של ר"ח ולזה הקשה משחי הלכס. וע"ז משחי
 שאני החס דכתיב לכס. פי' שאין כאן החחלה לקושיא כי אין
 שייך כלל לדמות זה להא דלורכי שבת וכמש"ל. ועוד נראה
 דשחי הלכס שהס חובת היום ציו"ט הו"ל דדחי יו"ט מק"ו
 מעולה שבת ציו"ט וכקושיא הש"ס. רק דממ"ג משחי דממע"ס
 מלכס משום דס"ל שמיעוט זה כולל הכל וס"ל דמכשירין אסורים
 כנ"ל. וקרא דעולה שבת בל להחיר עולה שבת ציו"ט משום
 דקרא דמלבד שבתות ד' י"ל דקאי רק על נסכים כמש"ל.
 ופריך לרשב"ג משום ר"ש בן הסגן דדוחין מאי דריש מלכס
 ומשחי לכס ולא לנכרים. דכיון דס"ל שדוחין ע"כ ס"ל ט"ג
 קרבין צי"ט ומכשירין מותרים. ולזה לא מוקי לכס על ט"ג.
 ומ"מ ס"ל דלורכי שבת נעשים ציו"ט וכמש"ל. ולזה ס"ל שס
 דלה"פ דוחה י"ט. ועו"ל דר"ש ס"ל סברא דאחיל וס"ל דאמרינן
 אחיל ויכול לפדות כמ"ש החו"ש שם ד"ה ולרשב"ג וחקק :

והנה הרמב"ם כתב רפ"ו מה' יו"ט שמה"ת מותר לבשל ולאפות
 מיו"ט לשבת רק חכמים אסור גזירה שמה יאפה מיו"ט
 לחול. וכתב הב"י סי' חקק"ז דס"ל להרמב"ם דלורכי שבת
 נעשין ציו"ט. והיש"ש רפ"ב דבינה והפ"ח ב' חקק"ז
 חלקו עליו דהא קי"ל כרבה דס"ל אחיל ופליג על ר"ח וס"ל
 טעם היתר ביטול מיו"ט לשבת משום אחיל. ולזה החליטו שם
 הרמב"ם כוונתו שמוחר לעשות לורך שבת משום אחיל. ולענ"ד
 דברי הב"י עיקר. דחי נימא שטעם הרמב"ם הוא משום אחיל.
 ח"כ הו"ל פירש זה דהא נימא לענין סמוך לשקיעת החמה שא"ל
 שיקלעו אורחים שאסור כמ"ש החו"ש בפסחים מ"ז ע"ב. ועוד
 דמ"ש הרמב"ם הטעם משום גזירה שיאפה מיו"ט לחול הוא מפורש
 בפסחים מ"ו אליבא דר"ח דלורכי שבת נעשין ציו"ט. ולזה
 נלע"ד דהרמב"ם אף שפסק כרבה דאמרינן אחיל. מ"מ בזה
 פוסק כר"ח דלורכי שבת נעשין ציו"ט משום דס"ל כר"ע בשבת
 קי"ד וכמש"ל. והרמב"ם פוסק בפ"א מה' תו"מ כר"ע לדרוש
 עולה שבת בשבתו על עולה שבת ציו"ט וכן פוסק בפ"א מה'
 חגיגה שאין ט"ג קרבין ציו"ט. ולזה לא הביא שם גבי ט"ג
 הטעם דלכס ולא לגבוה כמו דמייחי גבי שחי הלכס. משום
 דסבירא ליה דט"ג דח"ק ילפינן מקרא דשבת בשבתו וכמש"ל
 אליבא דר"ע :

ועפ"ז מיושב קושיית המפרשים למה הביא הרמב"ם דרשא
 דלכס ולא לגבוה. דכיון דס"ל לורכי שבת נעשין ציו"ט.
 ח"כ יקשה משחי הלכס למה אין דוחין יו"ט ומשחי מקרא דלכס
 ולא לגבוה :

סימן כו

כבוד ידידי הרה"ג וכו' סה"י משה נ"י הגאבד"ק יערוואבנא :

ע"ד אשר בסביבות עירו בכפרים שוררת בתוקף מחלת
 החלידע ר"ל. ובעיר ג"כ רבו החולים על הקאה
 ושלוש רק ת"ל כולם שבים לבריאותם וקורים סחלה זו
 חלידינקא. וחפץ בת"ד לדעת דעתי אם יש לחקל שלא
 להתענות ביום ט"ב. והביא שבשורת רס"ן הקל בבה"ג
 ואין סי' הנ"ל ת"י ונחזי אגן בס"ד. אך בקצר כי הצרכי
 נחוץ לדרבו ואנכי כעת פורד סוד :

ונראה שאין להחטט בו דכבר כתב הסג"ל סי' תקפ"ז
 שעתה החפית מתיק בשעת הדבר. והכל כיון
 שחמלה

ציו"ט מלכס ולא לגבוה כיון דהא גופא דרשין קרא דעולה שבת
 על יו"ט הוא ג"כ מלך דס"ל ט"ג ח"ק לפירש"י בשבת קי"ד.
 ועו"ק דלמה להחיר להחיר להחיר לחסור עולה חול מדאפריך קרא
 להחיר של שבת ציו"ט. כיון דבלח"ה ס"ל ט"ג ח"ק ח"י ממילא
 ודחי חסור עולה חול ציו"ט וז"ל להוכחה מעולה שבת. וע"ז
 בלשון החו"ש דמשמע דארכבא אחרי ריכשי משום דט"ג ח"ק
 ומדלריך קרא להחיר עולה שבת ציו"ט. והוא חמוה כנ"ל.
 ולפמ"ש ח"ס צס"ד דחי לאו קרא דעולה שבת הו"ל דט"ג
 קרבין מלך דהוי כמכשירי חו"ט וכן משום מתוך וכדילפינן
 מלכס לכל לרכיכס. ורק מקרא דעולה שבת ילפינן דעולה
 חול חסור ציו"ט וט"ג ח"ק ציו"ט. ולזה מייחי חב"י קרא דעולה
 שבת. ושפיר כחבו החו"ש דמקרא דעולה שבת ילפינן לחסור עולה
 חול ציו"ט וט"ג ח"ק. דחרווייהו חול מילתא. והביא חב"י האי
 קרא ולא הביא סתם הא דט"ג ח"ק. משום דמנו"ל למוד י"ל
 דהיכא שוחר כליל יו"ט צטר קדשים וכגון. בפסח שלא היה יכול
 לא לחלו ולא לשרפו קודם יו"ט רק עתה שוחר כליל יו"ט
 נחייב לשרפו. אפשר דשרי לשרוף ציו"ט. ושאינו ט"ג שהיה
 אפשר מעיו"ט. והף אס נדכס ציו"ט מ"מ היה אפשר להחנדב
 צעיו"ט וגם אין עליו החיוב להקריב חיקף. אבל שריפת מחר
 נראה שחייב לשרפס חיקף. אכן כדילפינן לה מקרא דעולה שבת
 אסור לשרוף כל מיני קדשים ציו"ט בלי שום חילוק. כיון שע"ז
 לא קאי היתר דלכס לכל לרכיכס. דקאי רק על מה שנלמד
 מקרא דלא חטטה כל מלכה וכמש"ל :

וממילא מבואר דהף חי נימא דמכשירים מותרים ציו"ט.
 מ"מ ס"ל דט"ג ח"ק דילפינן מקרא דעולה שבת.
 שג"ל. וממילא ס"ל דלורכי שבת נעשין ציו"ט וכמש"ל דילף לה
 רב הסדח מהא דשרי עולה שבת ציו"ט. ועפ"ז מבואר מה
 שהקשיט למעלה מהו הגבול למעט מלכס. דכבר כתבנו דברי
 החו"ש דמנחת ס"ז דמנועטין מחד קרא גבוה ונכרי ורק היכא
 דיש סברא שלא למעט לא ממעטין. ולזה צ"ש סברי דממעטין
 הכל מלכס ורק שלמי חגיגה נחרבו מקרא דוחנוחם אורו כדליתא
 בבב"ה י"ט וחגיגה ס'. וצ"ה ס"ל שעולה רחיה כיון בקצות לה
 זמן ושאר הימים הם רק תשלומין אין שייך לומר שיהא אסור
 להקריב ציו"ט שאז עיקר החיוב. ולא מסתבר למעט מלכס.
 ומ"ד ט"ג קרבין ס"ל כיון דליכא בשלמי נדבה חכילה הדיוט לא גרע
 ממכשירי חו"ט אף דמשולחן גבוה קזבו ולא מסתבר למעט מלכס.
 ורק עולה נדבה ממעיטא. ומ"ד ט"ג ח"ק נימא או דס"ל
 מכשירי חו"ט אסור כרבנן. או דילף לה מקרא דעולה שבת
 בשבתו וכמש"ל לר"ע. ולזה צפי הש"ס בפסחים מ"ח למימר
 דר"ח לא ס"ל אחיל. דהף דס"ל בשבת קל"ז ע"ב דמכשירי חו"ט
 מותרים. מ"מ שפיר ס"ל דט"ג ח"ק דס"ל כר"ע בשבת קי"ד
 דיניף לה מעולה שבת לחלבי שבת קריכס ציו"ט וס"ל דלורכי
 שבת נעשין ציו"ט. ולזה מהני אף בלא סברא דאחיל. ויש
 לפלפל בזה מהא דאמרינן דר"ח שמוחי הוא וצ"ש לא ס"ל מתוך
 בבב"ה י"ב ואכ"מ :

ובזה מבואר הא דפריך הש"ס בפסחים מ"ו משחי הלכס.
 דס"ד דכיון דעולה שבת נעשית ציו"ט מכ"ש עולה יו"ט
 גופא ובפרט היכא דליכא חכילה אדם. ומשחי שאני החס דכתיב
 לכס ולא לגבוה. הנונה דבאמת כ"ו אמעיט מקרא דלכס. דכיון
 דחזין שאסרה תורה עולה חול ציו"ט מקרא דעולה שבת
 בשבתו ממילא מבואר שהכל נכלל במיעוט דלכס ולא נחרבה
 מלכל לרכיכס. והיינו דמשחי שאני החס דכתיב לכס. ולא
 קאמר כדרך הש"ס ככ"מ לפולם לורכי שבת נעשין ציו"ט והכל
 ממעיט מלכס. ועו"ק ל"ל משחי הכי מקודם כדמקשה מלה"פ.
 ואצו לא ידע דרשא דלכס. ועו"ק מה שהקשה הל"ח למה
 מקשה מקודם מלה"פ ואח"כ משחי הלכס הא במשנה דמנחת
 חגי שחי הלכס מקודם ואח"כ לה"פ. ולפמ"ש י"ל דהקושיא
 מלה"פ מקשה שם רבא לרב סדחא והוא ידע דטעמו של ר"ח
 דלורכי שבת נעשין ציו"ט הוא מהא דעולה שבת נעשית ציו"ט.